

det skedde i afseende på uppgiften om konungatiteln.

THORVALDSENS DÖD.

En korrespondent i Köpenhamn skrifver oss den 24 Mars på aftenen, att denne kanske nutidens störste konstnär aflidit.

»Jag har i dag varit vittne till ett dödsfall, hvaröfver icke blott Danmark, utan hela den bildade världen skall känna saknad. — På Kongl. Teatern skulle i aften för första gången uppföras Friedrich Halms bekanta »Griseldis», och redan klockan half sex voro nästan alla platserna i Salongen upptagna. På första Parquetten, icke långt från mig, satt en gammal, gråhårig man, hvars genialiska och markerade anletsdrag ovilkorligen måste fästa en främlings uppmärksamhet. Redan var simfonien nära sitt slut, och åskådarne afvaktade med spänd väntan ridåns uppgång; — då plötsligen en oro, en rörelse förmärktes bland dem, som närmast omgafvo den gamle. Det gråa hufvudet hade fallit ned på bröstet, — det blixtrande ögat hade förlorat sin eld, — kroppen var ett ögonblick liflös. Af de omkringvarande blef han genast förd till sitt logis uti det närbelägna Charlottenborgs slott. Flere på Teatern tillstädesvarande läkare skyndade dit, och gjorde åtskilliga försök, att frånrycka döden ett så dyrbart byte — men förgäfves! Den man, som fordom så ofta gjutit lif i den kalla, döda stenen, som skapat så många själlulla bilder af Massacarraras marmor, var nu träffad af dödens hämnd. I Thalias Tempel (hans älsklingsställe), omgifven af tusendetals beundrare och vänner, samt vid tonerna af Beethovens simfoni hade hans ande flyktat hän från jorden. — — — Det var *Thorvaldsen*. — — s.

Vi tillägga följande från en annan hand: »Som en löpeld utbredde sig redan samma aften detta sorgens budskap öfver hela staden; ingen mottog det utan en smärtsam öfverraskning, och så skall det mottagas icke blott af hela Danmark, som i honom förlorat sin namnkunnigaste medborgare, men af hela Europa, af hela den bildade världen. Ty en hvar vet att konsten med honom förlorat sin förnämsta idkare så väl bland hans samtida, som sedan mer än tvåtusen år. Redan en längre tid hade Thorvaldsen befunnit sig mindre väl, sannolikt till följe af en benskada, hvaraf han led. Likväl hoppades både han sjelf och hans

blif-
iska
orr-
emt-
76
53 i
fle-
Ska-
ands
trar,
och
blif-
frar,
liner
rnar
50 i
ökar
ttens
land
sist-

iken
fem
stor
den
amt-
som
äro
lens-
vid
oled-
estå-
skola

tonerna af Beethovens simfoni hade hans ande
flyktat hän från jorden. — — — — Det var
Thorwaldsen. — — s.

Vi tilläggä följande från en annan hand: »Som
en löpeld utbredde sig redan samma afton detta
sorgens budskap öfver hela staden; ingen mottog
det utan en smärtsam öfverraskning, och så skall
det mottagas icke blott af hela Danmark, som i
honom förlorat sin namnkunnigaste medborgare,
men af hela Europa, af hela den bildade verlden.
Ty en hvar vet att konsten med honom förlorat
sin förnämsta idkare så väl bland hans samtida,
som sedan mer än tvåtusen år. Redan en längre
tid hade Thorwaldsen befunnit sig mindre väl,
sannolikt till följe af en benskada, hvaraf han
led. Likväl hoppades både han sjelf och hans
vänner, att detta generella illamående, som icke
hindrade hvarken från arbete eller från deltagan-
de i sällskapslifvet, skulle försvinna med den
återkommande våren, då han ämnade än en gång
besöka Italien, för att ordna sina angelägenheter
der. Ännu de sista dagarna af hans kraftfulla
och verksamma lif, arbetade han på modellerin-
gen af en bröstbild af Luther, och hade dessutom
på sednare tiden fullbordat en räckä af medaljon-
ger, föreställande de serskilda konsternas genier,
af hvilka Skulpturen, om hvars attributer han ej
var rätt enig med sig sjelf, var det sista arbete
han fulländade. Likaledes hade han kort före sin
död fulländat en ung Hercules och till en del en
Esculap, båda bestämde att pryda Christiansborg.
Liksom det åt hans arbeten och konstskatter hel-
gade museum, hvars fullbordande kan icke skulle

ghet,
kan
dra en torrvedsfackla; men knappt hade den re-
sande öppnat munnen, förr än vapnet föll bandi-
ten ur handen.

vers
i l
och
pi

Af l
la
rö
Fabr
Han
Han
Dive
O
ning
942,
Rdr
K
kred
538,
tore
och
derä

och
gång
rä
båda
proc
belo
D
med

nem
Fabr
Han
Han
Dive

upplefva, och mot hvilket han blott hade att
anmärka den dertill valda plats, var honom ett
kärt och dyrbart bevis på Danskarnes erkänsla,
så var det ock hans bestämda, för vänner ofta
yttrade önskan, att efter döden få hvila i denna
konstens helgedom, en önskan, hvilken den sinn-
rike byggmästaren äfven varit betänkt att upp-
fylla genom användande af en passande plats i
förgården.

Thorwaldsen var född d. 19 Nov. 1770 och
afled således vid en ålder af öfver 75 år. Han
esterlemnar åt världen sitt berömda namn, åt
Europa sina arbeten, och åt Danmark, jemte he-
dern att kalla honom sin son, en del af dessa ar-
beten och sitt ovärderliga museum. Sin enda
dotter, som för närvarande vistas i Rom, lem-
nar han ett arf, som, i anseende till serskilda intres-
sen, det stora afståndet och främmande förhål-
landen, torde blifva vanskligt nog att reglera.
Konferensrådet Collin, professorerne Clausen och
Schouw äro såsom kommissarier bemyndigade
att ordna boet, och redan i färd dermed. För
den egendom han har i Rom, och hvaribland
ännu många, stora konstskatter befinnas, har han
redan förut till utredningsmän utmämnt danska
konstnärerne Bravo och Kuchler, och efter för-
ljudande afreser hans svärsons broder, jägmästa-
ren Paulsen, med det första till Rom, för att
deltaga i ordnandet af sakerna der.

Thorwaldsens rika, hederskrönte lif är således
slutadt; han kunde måhända lagt ännu några år
dertill om han qvarblifvit under söderns milda
himmel, ostörd i sina gamla, jemna vanor, eller
utan att blifva öfverlupen af rådgifvare för hans
kroppsliga onda; men han slutade sitt lif genom
en snabb, smärtfri död, i ett åt konsten invigdt
tempel. Det hade måhända vid underrättelsen
om denna sorgliga tilldragelse, som genast spridde
sig i teatern, varit passande att inställa repre-
sentationen; men att detta icke skedde torde få
tillskrifvas den omständigheten, att de, som hade
myndighet dertill, redan aflägsnat sig med den
döende konstnärn, och sedan i smärtan glömde
att underrätta de spelande och publiken, hvilka
ännu icke hade full visshet om att döden verkligen
träffat den berömdaste af alla nutidens Danskar.

— Uti ett af de bref, Redaktionen i dag er-
hållit från Köpenhamn, med underrättelse om
Thorwaldsens död, förmäles äfven om tal